

MdR, Jazzgeschiedenis 653. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 31, orkesten, kleinere formaties, componisten, arrangeurs, deel 6 van 7. Norman Granz is 6 augustus 1918 geboren in Los Angeles. Na wat werk bij de Effectenbeurs werd hij filmcutter bij MGM, maar ging in zijn vrije tijd jam-sessions organiseren in verschillende clubs. 2 juli 1944 organiseerde hij zijn eerste grote concert, een benefiet op basis van zijn eerder werk, in Philharmonic Hall en liet dat concert opnemen. Het zou de basis worden voor zijn werk als full-time jazz impresario, zijn jam sessions kregen de naam Jazz at the Philharmonic, een naam met status, en daar ging het Granz om. Weliswaar de informele sfeer van de, hoewel georganiseerde, jam session, maar hij eiste voor zijn musici een perfecte behandeling in concertzaal, bij reizen, in hotels. Soms waren er bezwaren tegen de integratie van wit en zwart van zijn groepen, dan dreigde hij met processen, won er bv. een van een vliegtuigmaatschappij, heeft daardoor de algehele integratie bevorderd, de status van de jazzmusicus sterk verhoogd. Hij nam veel van zijn concerten op, live, wat in die tijd ongebruikelijk was. Sommige verschenen op de plaat, in brokken op 78-toerenplaten, later uitgebreid op LP. Uiteindelijk zette hij eigen maatschappijen op poten zoals Clef en Norgram, verenigde ~~later~~ alles in Verve. Als plaat-producer, ook in de studio, deed hij uniek werk met Art Tatum, Charlie Parker, Billie Holiday, bouwde zo met zijn impresariaat een ongekend imperium op dat musici en publiek ten goede kwam, en hemzelf millionair maakte. Bij deze voorlaatste aflevering voor het tijdvak 1953-'58, koos ik wat uit twee concerten, die een goed beeld geven van Granz' ideeën voor jazzconcerten. Eerst: de jam-session. Hartford, Connecticut, mei 1953 - dit is Norman Granz.

CD

Jazz at the Philharmonic: Cottontail (Ben Webster)
1+2 - 1:37 praat - 15:10 muziek - weg in appl. op 15:20
Pablo Live 2308-240

Ben Webster's "Cottontail" in de jam-session van Jazz at the Philharmonic, Hartford, Connecticut, mei 1953, nu op Pablo Live CD. Solisten-identificatie: bij de tenorsaxofoons ging Ben Webster voorop, na hem Flip Phillips met een minder bruusk geluid maar wel op het publiek spelend, inclusief Illinois Jacquet-honks. Bij de alten ging Benny Carter voorop, na hem Willy Smith die wat aggressiever speelde, minder elegant en ook minder bopperig dan Carter. Bij de trompetten was Roy Eldridge, dynamischer, met meer slurs en glissandi, makkelijk te onderscheiden van Charlie Shavers die erg staccato speelde, met een keurige trompettoon. Door dit soort jam-session-geweld kreeg JATP wel de bijnaam Circus Granz, maar hij zorgde altijd voor tegenwicht in de ballad-medley. En met een stukje uit zoiets sluit ik nu af. Met in de ritmesectie Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Buddy Rich-drums, hoort u van 2 oktober 1955 in het Chicago Opera House tenorsaxofonist Illinois Jacquet met "Tenderly" van Lawrence & Gross trompettist Roy Eldridge met "I can't get started" van Gershwin en Duke, tenslotte collega Dizzy Gillespie met de Johnson en Coslow-song "My old flame".

plaat

Jazz at the Philharmonic: Tenderly (Lawrence, Gross)-2:40
I can't get started (Gershwin,Duke)-2:20
My old flame (Johnson, Coslow)- 2:50

1/2 - infaden in piano op "Tenderly" - 7:50 - Verve 2615028

"Tenderly" door Illinois Jacquet-tenorsaxofoon, "I can't get started" door Roy Eldridge en "My old flame" door Dizzy Gillespie-allebei trompet. Met Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Buddy Rich-drums. Jazz at the Philharmonic ballad-medley in het Chicago Opera House, 2 oktober 1955 voor Verve. Volgende keer in het laatste deel o.a. Teddy Charles, Bill ~~Russo~~^{Russo}, Teo Macero. Daarna nog de eerste zaterdag van oktober, eerste keer 1959-1964, de zondag aansluitend gaat Jazz op de VPRO naar die dag. 3 oktober dus, zelfde tijd, zelfde zender, met deze geschiedenis voorop. Dit was Jazzgeschiedenis: 653, Mdr.

O O O O O